

6. První krev

V úsporném osvětlení transportní místnosti se rozblikaly kontrolky. Začal přenos a po chvíli se v mlze otevřených dveří objevila postava v černém. Rozhlédla se, zamířila k ovládacímu pultu a odeslala zprávu. Proces přenosu se opakoval ještě pětkrát, dokud nebyla jednotka mužů v černém kompletní. První muž, který přišel, byl nejspíš velitel a rukou ukázal ke dveřím. Vstoupili do prostoru základny, jejíž osvětlení snižené na minimum signalizovalo, že nikdo není doma.

Skupina černých postav tiše procházela po spodním patře a zkontrolovali laboratoř s energocentrálou. Když se ujistili, že spodní patro je čisté, přešli k výtahu a přivolali ho. Vstoupili a jeden muž stiskl tlačítko ovladače. Výtah se rozjel a zastavil v patře u centrálního velínu. Velitel signalizoval rukou a prsty, že tři muži půjdou s ním a dva pojedou o patro výš a pak vystoupil spolu s dalšími třemi černými stíny.

Velící postava se rozhlédla po místnosti a zamířila k vstupu do velínu. Otevřela dveře, podívala se dovnitř jestli je místnost prázdná, otočila se ke zbývajícím postavám, které čekaly na rozkazy a tiše promluvila.

„Zkontrolujte ubikace, jídelnu a kuchyň jestli je všude čisto a pak běžte do skladiště, podívat se po bednách, který máme za úkol najít. Jak vypadají a kde by se měly nacházet, si snad pamatujete z brífingu. A teď běžte, já jdu projít počítač.“

„Rozkaz, komandante,“ odpověděli muži, otočili se a vyrazili vojenským krokem na průzkum.

V potměšilé centrální hale jeden z maskovaných mužů řekl zbývajícím dvěma, ať jdou rovnou do skladiště a on zkontroluje zbývajících prostory. Rozdělili se a to vlastně byla jejich první a současně poslední chyba.

Muž vstoupil do kuchyně a procházel kolem sporáků, díval se do skříněk, pod stoly a nezapomněl ani na spižírnu. Když šel kolem mycích dřezů, neodpustil si poznámku nad neumytým nádobím. „To sou ale prasata.“

Ujistil se, že kuchyně je prázdná a pokračoval směrem do jídelny. Bylo celkem jasné, že zná rozmístění jednotlivých místností, jelikož šel najisto.

V jídelně obešel jídelní stůl a ochutnal ze zanechaných pokrmů na talířích. Podíval se pod stůl, nikoho nenašel, tak se otočil a šel dál. Zbraň už dávno sklonil, protože získal pocit sebevědomí, že se mu nemůže nic stát. Vše šlo zatím podle plánu a základna je zcela jistě bez života. Jistým krokem zamířil k ubikacím.

Otevřel dveře, nikoho neviděl a tak začal kontrolovat jedny dveře za druhými. Viděl záchody, jeden vyzkoušel, protože mu začalo hlasitě bublat v žaludku, pravděpodobně následkem ochutnávání jídla. Záchodový brouk ho vyděsil, tak mu do hlavy na oplátku vrazil nůž, brouk zachrčel a muž si odplivl. Natáhl černou kombinézu a opatrně umyl ruce. Opatrně, aby na něj zase něco nevyskočilo, si prohlédl v zrcadle odraz černého maskovaného muže, provedl pár frajerských gest a vyšel zpět na chodbu.

Pokračoval v prohlížení jednotlivých ubikací, některé naznačovaly, že mají obyvatele, jiné byly uklizené, čisté a neobývané. V poklidu takhle došel až k posledním dveřím, které byly zamčeny zvenčí. Jak byl chlapík pln sebevědomí, suverénně odemkl a otevřel dveře. Udělal první krok, druhý krok a v tu chvíli ucítil na svých ramenou jakési studené hadry na tyči.

Než se stačil otočit, aby se podíval, tak na konci toho, jenž považoval za tyče omotané hadry, se rozevřely dvě dlaně a rychle mu všechny prsty pronikly do úst. Stihl se ještě nadechnout, ale už cítil příšernou bolest, jak mu prsty trhaly tvář na kusy, až s hlasitým křupnutím odtrhly spodní čelist. Jeho ruce vystřelily vzhůru, ale než stihly cokoliv podniknout, ucítil v očních důlcích palce a dvě studené dlaně s úzkými, dlouhými prsty, které mu prudce trhly hlavou vzad. Uslyšel ještě křupnutí krční páteře a pak ho obklopila temnota.

Mrtvé tělo se zhroutilo na zem. O kus dál klečel Mozeček a rozbíjel odtrženou hlavu o podlahu, snažice se dostat k mozku oběti. Mozeček byl připraven. Přestože je živý mrtvý a má malý vysušený mozek, sluch a čich mu slouží dobře. Se zrakem to měl horší, ale na blízko celkem rozpoznával. Měl hlad, opravdu měl velký hlad a ucítil pach krve. Když vysál mozek, provedl zombie cvik pro protažení těla, až kosti zapraskaly, vyšel na chodbu a nasál vzduch do svého starého vysušeného nosu. Věděl, že toto byl jen předkrm. Slyšel je všechny od okamžiku, kdy se otevřel výtah a tlukot jejich srdcí pronikl do útrob základny. Dobře poznal, že jsou to jiná srdce než ta, která znal. A pak ten pach. Pach dravců, kteří ještě netuší, že z lovců se změně v kořist. Nasál znovu vzduch a vydal se za dvěma pachovými stopami do skladiště.

Dva nic netušící černé stíny procházely mezi regály a pátraly. Šly tiše, jen se rozhlížely napravo a nalevo. V matném světle úsporného osvětlení maskovaní muži rozsvítili baterky, aby lépe viděli na informační cedulky, které označovaly jednotlivé pozice. Prošli několik řad a v jednu chvíli měli pocit, že se cosi ve stínech mihlo. Zamířili tím směrem své baterky, ale ve světle viděli jen krabice. Podívali se na sebe a pokračovali v chůzi dál.

V jednu chvíli zastavili. Muž v černém ukazoval směrem k nějakým bednám. Prohodili mezi sebou pár tichých slov a šli blíže. Prohlíželi bedny a jednu z nich otevřeli. Nahlédli dovnitř a vydali skoro současně souhlasné mručení, ke kterému se přidal třetí hlas.

Muži se narovnali a v tu chvíli je jakási síla odhodila do stran. Dopadli na bedny, svezli se na zem a oťreseně zvedali z podlahy.

„Co to bylo?“ zeptal se první z nich.

„Vůbec nevím,“ odpověděl druhý.

Než první muž udělal první krok, cosi ho chytlo za ramena a vytáhlo vzhůru. Jeho tělo cítilo, jak s ním dvě dlouhé a tenké, ale silné ruce otáčejí a před jeho obličejem se zjevila odporná vysušená tvář bez zubů, která řekla „možký“ a prudce ho odhodila na muže druhého, který sražen opět padl k zemi.

Společně se znovu zvedli ze země, vytáhli nože a s obavami očekávali další vývoj. Ze tmy vyběhl Mozeček a vrhl se plnou silnou na prvního muže. Napřážený nůž jím projel, ale pochopitelně nijak neublížil a jak byl na dosah očí, opět vrazil svoje prsty do bulv a vtlačil do důlků. Chlap zařval a jak otevřel ústa, Mozeček chytl jeho jazyk a vytrhl ho. Odtáhl se od chrčícího muže, jehož červená krev se vpíjela do černého oděvu a podíval se směrem k druhému muži.

Ten přestal zírat, otočil se a začal utíkat. Mozeček se za ním rozběhl a na mrtvolu vyvinul celkem velkou rychlost, takže chlapa dohnal, chytl za krk a prsty mu protrhl krční tepnu. Krev pětkrát, šestkrát prudce obloukem vystříkla aspoň do vzdálenosti pěti metrů, nezvaný návštěvník se svalil na zem a s posledním úderem srdce z něj vyšel zbytek krve.

Mozeček se vrátil k oslepenému mrzákovi, vytáhl ze záhybu gázy tlusté brčko s malými ostny na jednom z konců a vrazil očním důlkem brčko hluboko do nitra dutiny lebeční, lehce s ním zakvedlal a začal sát mozkovou kašičku. Jeho oběť párkrát zacukala rukama, ale protože neměla jazyk, nedokázala světu sdělit, co se jí právě honí hlavou. Křeče ustaly a bylo slyšet jen Mozečkovu slastné srkání.

Poté, když vysál veškerý obsah mozku, se zvedl a vrátil k muži s protrženou krkavicí. Utrhl jeho hlavu, vyklepal poslední zbytky krve, aby měl jistotu, že hlava jest dostatečně odkrvená a opět zarazil brčko očním důlkem do mozku. Zamířil pomalu k hlavní hale, v jedné ruce držel hlavu a usrkával svůj čerstvě namíchaný koktejl. Když tu jeho chřípí ucítilo vůni zbylých tří dravců.

Schoval se do výtahu, zavřel dveře a tiše čekal. Jeho sluch mu říkal, že se z doku blíží dvě postavy.

„Viděl si ten přístav? Čínská ponorka a malý člun. Zajímalo by mě, jak dopadli ostatní. Je tady klid, ale trošku bordel. Nemyslíš?“

„Nahore měli mejdan, asi nestihli uklidit. Chlast, ale mají dobrej, jen co je pravda. Jdeme za velitelem.“

Mozeček stál tiše, nedýchal a vychutnával si svůj proteinový nápoj. Muži se pomalu přibližovali a necítili bezpečí. Když došli na roveň výtahu, Mozeček srkl schválně hlasitěji a čekal, jestli se muži půjdou podívat za zvukem. Chlápci zastavili a podívali se po sobě.

„Neslyšel si něco?“

„Ne,“ udělali krok. Mozeček opět srkl, tentokrát o něco hlasitěji, aby si byli muži jistí, že skutečně něco slyší. Zastavili, opět k sobě vzhledli a opatrným krokem se přibližovali k výtahovým dveřím.

Mozeček vytáhl brčko z hlavy, odhodil ji za sebe a připravil se v rohu vedle dveří k útoku na kořist. Ve výtahových dveřích se nejdříve objevila hlaveň zbraně a pak se pomalu začala vynořovat postava. Čas zpomalil a v něm se napřážená ruka zombie pomalu přibližovala k hlavě vstupujícího muže. Pronikla s hlasitým křupnutím lebeční kostí. Mozeček zatlačil a rozdrtil temeno. Pak prudce strčil do umírajícího lovce, jenž narazil do druhého, který začal zběsile střílet a chůzí vzad se přibližoval k vstupu do velínu.

„Veliteli, veliteli,“ řval, když otvíral dveře. Bezhlavě střílel před sebe a jakmile se dveře dostatečně otevřely, vpadl do místnosti.

Velitel výsadku černých mužů seděl u terminálu a procházel databáze. Na panelu měl položený přenosný počítač, který byl kabelem, vedoucím kamsi dolů, připojený k počítači základny. Chtěl zkopírovat veškerá data, jenž se mu podaří zpřístupnit. Ráno během porady dostal podrobné informace o této stavbě, včetně popisu datové struktury počítače. S něčím tak starým a pomalým ještě nikdy nepracoval. Uznal však, že počítač byl postaven bytelně, samodiagnostika nehlásila závady laserových kvantových procesorů a paměťová matrice byla stále stabilní. Poctivou vojenskou technologii poznal okamžitě.

Našel, co hledal. Jeho prsty se zastavily a monitor zobrazoval hexadecimální výpis šifrované části paměti. Nejdřív dal kopírovat zašifrovanou část do notebooku a posléze zkusil dešifrovat data. Vyndal z batohu desky s nějakými poznámkami a začal zadávat jedno heslo za druhým. Chvilí to trvalo, ale nakonec systém jeden z kódů přijal. Databáze se otevřela a zpřístupnila svá tajemství. Procházel jednu položkou za druhou a kroutil údivem hlavou. Bylo toho víc, než si dokázal kdokoliv představit.

Najednou uslyšel za dveřmi hluk. V okamžiku, kdy otočil hlavu, se otevřely dveře a dovnitř vpadl střílející člen výsadku. Instinktivně zvedl zbraň a ukryl za křeslo. Dveře se zavřely a muž unaveně sklopil zbraň.

„Co se děje?“

„Veliteli, nějaký divnej zmrd se schovával ve výtahu.“

„Vždyť by tady nikdo neměl bejt.“

„Veliteli, ale je. Co budeme dělat?“

„Zabijeme ho.“

Muži zkontrolovali své zbraně a očekávali další dění. Nedělo se ale nic. Uběhla jedna minuta, druhá minuta, třetí, čtvrtá, až uteklo minut patnáct.

„Co budeme dělat, veliteli?“

„Půjdeme se podívat ven, nic jiného nám nezbejvá. Sbal se a vyrazíme.“

Muži se připravili a opatrně otevřeli dveře. Ten s nižší šarží vystrčil hlavu do chodby a když se ujistil, že je prázdná, vstoupil. Hned za ním vyšel velitel a spolu prohlédli celou halu. Podívali se do výtahu, kde leželo tělo bez hlavy a od něj vedla po zemi podivná krvavá stopa člověka, který má problémy s chůzí.

Vydali se po stopě, která je dovedla do skladiště. Oba podvědomě tušili, že je to místo zrozené pro perfektní přeпад. Velitel rukou naznačil, že každý půjde po jedné straně regálů a budou společně kontrolovat jednu část za druhou. Zapnuli čelovky, aby líp viděli a vešli do temných zákoutí mezi

regály. Systematicky procházeli jednu řadu za druhou, protože krvavá skvrna zmizela u jedné z polic. Bylo jim jasný, že někdo tělo vytáhl nahoru.

U křížení ulic mezi policemi zastavili a podívali se po sobě. Mlčeli a jejich mlčení přerušil hluk. Rozhlédli se a v tu chvíli mezi ně dopadla hlava mrtvého kolegy z výtahu. Oba dva se lekli a odskočili. Velitelův poslední podřízený se opřel zády o regál a jak to udělal, objevily se dvě dlouhé studené ruce a urvaly mu hlavu. Bezhlavé tělo, s krví stříkající z krku, udělalo dva kroky a spadlo na zem tím nenadálým šokem. Velitel, zborcený proudem krve a nyní už poslední muž, nevěřičně zíral a černá kukla byla mokrá potem. Pomalu ustupoval vzad, očekávaje nenadálý útok.

Před sebou uviděl rychlý pohyb a začal střílet. Když si uvědomil, že páčil naslepo do tmy, sklonil zbraň a stále ustupoval. Najednou ucítil poklepání na rameno, prudce se otočil, vystřelil několik ran, ale nikdo tam nebyl. Přestal střílet a otočil se zpět.

Stál před ním. Mozeček, který se díval svýma mrtvýma očima přímo na muže v černém. Velitel zmáčkl kohoutek, vyšlo několik ran a pak došel zásobník. Postava se lehce zakymácela, nepadla však na zem, ale nýbrž se začala přibližovati k poslednímu žijícímu členovi jednotky, který ještě několikrát zmáčkl naprázdno spoušť zbraně, pak ji odhodil a vytáhl nůž. Nechtěl se vzdát snadno a bez boje.

Udělal rychlý výpad vpřed, ale Mozeček, na to že byl mrtvola, hbitě ruku chytil v zápěstí, zlomil ji a utrl i s nožem. Chlap zařval bolestí, chytil pahýl druhou rukou a padl na kolena.

Mozeček si chvíli prohlížel ruku a ochutnal krev. Hned ji odhodil a znovu zaměřil svoji jedinou mozkovou buňku směrem ke zraněné kořisti, která se snažila odplazit někam do úkrytu. Zombie provedla rychlý výpad, chytila muže za nohu a zvedla do vzduchu. Máchal rukama, cákal krví na všechny strany, ale nic mu to nebylo platné, protože Mozeček chytil druhou nohu a prudce roztáhl ruce tak, až se ozval zvuk vykloubených kyčlí. Chlap zařval smrtelnou bolestí a začal prosit o milost. Jeho pohled byl pohledem umírajícího.

Blbý akorát bylo, že prosil toho nepravého. Nevěděl, netušil a nechápal, co je Mozeček zač a kde se vůbec vzal. Ale byl tu, aby ukončil jeho život a on si zapomněl vzít granáty.

„Prý snadná akce,“ poslední myšlenka, která proběhla trpícímu hlavou, než mu cosi tenkého prošlo okem a ozvala se příšerná bolest v hlavě. Mozeček začal mixovat svůj koktejl, tělo opustily křeče a do skladu se vrátilo ticho přerušované zvuky, které vydávala krmící se zombie.

Zhruba v době, kdy na základnu pronikla skupina ozbrojenců, seděl Blázen a zbytek posádky u Rozverných tanečnic v privátní sekci nad tanečním parketem, kde se poprvé setkal s Martenem a čekali na zprávu, že obchod je připraven. Byznys jel celkem v klidu, posledních pár obchodů proběhlo přesně podle plánu a tak nebyl důvod proč nepředpokládat, že stejně budou probíhat i obchody následující. Stihl se seznámit s většinou místních společníků a několika týpků z planet, o kterých nikdy předtím neslyšel.

Blázen kouřil velkého jointa a přemýšlel. Dneska vzal všechny sebou, aby se po dlouhý době vyvenčili. Problém byl trošku s Doktorem, protože s jeho halucinacemi se komunikuje velmi těžce, ale naštěstí pochopil situaci a teďka někde řádil s nějakými mimozemskými děvkami, který měly tři vagíny, dvě hlavy a jednoho čůráka nebo jinou podobnou kokotinu.

Sraz se zákazníkem mají v jednom ze skladů na okraji kolonie a nyní se jen čeká, až přijde potvrzení, že klient dorazil. Tři tuny hulení byly připraveny k prodeji. Z dumání ho vyrušil Marten.

„Klient dorazil, můžeš vyrazit na místo předání, zásilka je již připravena.“

„Dobře, Martene,“ řekl suše Blázen a otočil se k Pongovi, který si to rozdával s nějakou zaměstnankyní podniku.

„Pongu, jdeme. Kokote, vypni tu kameru a pojd' s námi.“

„Jasně šéfe,“ odpověděl Pong a shodil ze sebe děvku, srovnal své čínské kimono, šňupl pořádnou lajnu a zvedl z pohovky. Kokot uložil kameru do tašky, dopil ze sklenice zbytek oleje, srovnal přehazovačku a postavil se.

„Urgho, ty tady dohlídni na zbytek, ať se nestane nějakéj průser. Hlavně hlídej Doktora a Franka, ti dva dementi se snadno zapletou do průserů,“ obrátil se Blázen před odchodem ještě k Urgheze.

„Kapitáne, jasný,“ odpověděla a ucucávala svůj lehce alkoholický koktejl.
„Jdeme,“ řekl Blázen Pongovi a Kokotovi. Šli známou cestou ven, kde na ně již čekal nenápadný vůz s řidičem.

Nasedli a nechali se odvézt k jednomu ze skladišť na periférii. Vystoupili z vozu a vydali se k plechové budově s malými dveřmi s okénkem. Blázen zaklepal, v okénku se odsunul kryt a objevila se tvář, která si prohlédla Blázna a jeho společníky. Krytka se opět zavřela a ozval zvuk odemykaného zámku. Dveře se otevřely, za nimi stál jeden Martenových pracovníků v modrácích a naznačil, že mají jít dovnitř.

Prošli krátkou chodbou, než se ocitli ve skromně vybavené kanceláři, kde byl jen stůl, křeslo, židle a pohovka. Zde již čekaly tváře, které znal z předchozích schůzek.

Blázen obešel tři sedící muže, podal si s nimi ruku a pozdravil jejich postávající ochránce. Přišel k nim a ukázal rukou k ve střehu stojícímu Pongovi.

„To je Pong.“

Ten pochopil o co kráčí, tak pozvedl ruku a usmál se.

Jeden ze sedících mužů se zvedl.

„Blázne, čekáme jenom na klienta. Je na cestě.“

„Počkáme, kdo to je? Marten byl takovej tajuplněj.“

„Nevíme, někdo novej.“

„Tak to nemáte asi radost, že tu jsem s váma, co?“

„Abych byl upřímněj, tyhle sezení jsou zbytečný mezičlánek.“

„To bych si mohl vysvětlit i tak, že já jsem takovej zbytečnej mezičlánek,“ zasmál se Blázen.

„V podstatě jo,“ zamyslel se muž na chvíli, „zboží byste mohl předat nám a my bychom si odbyt zařídili sami. Debilní dohoda.“

„Dohodu znáte, dávám vám dobrou cenu a na oplátku chci kontakty. Marten souhlasil, tak s tím nic nenaděláte.“

„Nechápu, proč Marten na takhle podělanou dohodu přistoupil.“

„Asi dobrej matroš,“ zasmál se Blázen a podíval se na Ponga s Kokotem. Kokot mlčel, nehýbal se a Pong byl stále ve střehu.

Společnost umlkla, muž se vrátil na pohovku a čekalo se několik minut, než vstoupila postava v černé kápi a spolu s ní tři muži v černém s kuklami na hlavě.

Sedící muži se postavili, Blázen kouřil joint a klepal popel na zem.

„To fakt dobře voní,“ řekla postava v černé kápi. „Můžu ochutnat?“

„Jo, jasně,“ odpověděl Blázen a podal postavě jointa. Ta natáhla ruku v černé rukavici, převzala brko a vložila do temného stínu pod kápi, kde obvykle bývá obličej. Nějakou chvíli bylo slyšet slastné popotahování z cigarety, pak se vyvalil dým, ozval se kašel a ďábelský chechot. „Ty vole, ta kope.“

„Kope, vo tom žádná. Já sem Blázen,“ řekl Blázen.

„Negr, jméno mý,“ řekla postava, sundala kápi a odhalila černocho s dlouhými dredy.

„Poser mě,“ řekl Blázen, „taky ze Země?“

„Jasně, ale už dlouho sem doma nebyl. Nejsem příliš vítán,“ zasmál se Negr, „ale abychom se příliš nezdržovali, předpokládám, že zboží je tradičně vzadu v kontejneru.“

Blázen se podíval na Ponga a ten jen lehce kývl hlavou.

„Negrě, ty znáš tohle místo a tyhle lidi?“ zeptal se Kapitán.

„Jasně, že znám. Obchodujeme spolu už dlouho,“ odpověděl Negr.

Blázen se otočil k muži, se kterým hovořil a zeptal se ho, jestli mu náhodou nelhal s tím, že klienta údajně nezná. Chlap pokrčil rameny.

„Já sem říkal něco o zbytečným mezičlátku v řetězci.“

„Negrě, vo co se snažíš?“ otočil se Blázen zpět k černochovi.

„Já? Vo nic, přijel jsem si pro hulení a seznámit se s novou postavou na scéně,“ zasmál se Negr.

„A dál, Negře?“

„No dál. Dál sem měl v případě, že tahle parta debilů něco zkurví, nabídnout spolupráci a pak tyhle ty kokoty pozabíjet.“

Jak to řekl, všichni sebou cukli, Blázen zvedl ruce a zařval.

„Klid, všichni jednou umřete, ale teď ještě ne. Chci vědět, co mi nabídne a podle toho se rozhodnu, jak budem postupovat dál.“

„Co mi Negře nabídneš?“

„Spolupráci, odpadne zbytečnej mezičlánek.“

„Co z budu mít z toho, když zradím dohodu, kterou mám?“

„Pohodu, ne? Víc bohatství,“ řekl stručně Negr.

„Za to, že podrazím partnera? Podíly máme všichni celkem férový, tak proč?“

„Voni mi říkali, že se tebou milej Blázne bude potížit. Prej si tak retardovaně poctivej, až to bolí.“

„Kdo voni?“ zeptal se Blázen.

„To ti říct nemůžu.“

„Když nemůžeš, tak nemůžeš. Co dál?“

„Dál už nic, budeme tě muset zabít, protože už máme to, co jsme chtěli a cenu pro nás nemáte žádnou.“

„Negře, to je škoda, když tě ušetřím, řekneš mi, kdo tě najal a pak můžeme zkusit obchodovat. Co ty na to?“ navrhl Blázen.

„Lákavá nabídka, ale nemůžu ti říct, pro koho dělám. Navíc odměnou konkurovat nemůžeš, tady je zbytečný jakkoliv dál debatovat,“ odpověděl Negr.

„Hm, v tom případě je jasno. Pongu, jak to tak vidím, užiješ si zábavu,“ řekl Blázen, podíval se po Číňanovi, který už byl připraven a nikdo si vlastně ani nevšiml, že se během rozhovoru těch dvou, nenápadně pomalu přesunul za muže v černém, kteří si to uvědomili právě v okamžiku, kdy Blázen přestal mluvit. Jenže bylo už pozdě, Pongovy meče se zaleskly a rychle našly své první dva cíle.

Na okraji stojící muži v černém ani nezaregistrovali, že se za nimi objevil Pong a jeho meče, které projely krajními klíčovými kostmi jako máslem a pokračovaly jedním žebrem za druhým. Roztrhaly orgány, až se zarazily o pánve a Pong je trhnutím vytáhl. Zvedl meče, ze kterých odkapávala rudá krev, nad hlavu a příšerně zařval jakýmsi čínským řevem.

Zbývající muž v černém, který byl původně uprostřed, se otočil, aby se připravil k odražení útoku, avšak spatřil jenom smrt. Stačil rukou sáhnout po rukojeti meče, ale ruka už čepel z pouzdra nevytáhla, protože jeho oči vyslaly do mozku obraz pohybujících se dvou čepelí, mířících k jeho krku. Ucítil zvláštní prudkou bolest, přestal cítit tělo a měl podivný pocit, že padá. Periferním viděním zaregistroval stín, otočil tím směrem oči a uviděl své vlastní tělo bez hlavy, padající k zemi. Pak vše zhaslo a ztichlo.

To vše proběhlo asi ve dvou a půl sekundách, takže kromě Blázna zůstala společnost celá zkoprnělá. Než se stačily gorily vzpamatovat, Blázen promluvil.

„Klid frajeři, jestli se nebudete bránit, všechno půjde rychlejc a já odsud brzo vypadnu. Pongu, Negra znehybni, pak vyřeš tamhlety šašky, co se vydávaj za opice a tuhle svatou trojici nech nakonec, s nima si ještě promluví.“

„Šéfe, kurva rád,“ zasmál se Pong a přetřel mečem Negrovi obě Achillovy šlachy.

Dredatému černochovi se podlomily nohy, spadl na kolena a ruce. V tu chvíli Pong zarazil své meče do jeho dlaní, citlivě se vyhnul tepnám a žilám a přetřel několik kústek. Černoch zařval, Pong ho chytil za jazyk a naznačil mu, že bude lepší mlčet. Pak se podíval směrem k pěti chlapům ochranky, kteří konečně pochopili, která bije a rozestavili se do bojové pozice.

Kapitán Blázen poodstoupil, aby se Pongovi nepletl do práce, začal balit joint a díval se po Číňanovi, který zrovna lehce odrazil výpad nožem nejbližšího ochránce, přitom udělal baletní

otočku a chlapovi rozpáral mečem břicho, až se vyvalil žaludek a po něm šla ven střeva. Chlap pustil nůž a snažil se rukama chytit vyhřezlé vnitřnosti. Jak bylo všechno od krve a kluzké, propadávaly mu mezi rukama a situace nabírala komický rozměr. Pong se usmíval, očividně si tento vtípek užíval, pak ale udělal rychlý pohyb a zarazil meč okem do hlavy nebožákovy.

Rozjetý Číňan se díval na zbývající čtveřici, vytáhl meč z hlavy mrtvého těla, které se sesunulo na zem. Blázen zapálil brko, podíval se na klečící trojici svých obchodních partnerů, mocně potáhl a vložil jointa do úst Negrových, který klečel s krvácejícíma rukama skříženými na hrudi. Ten si několikrát potáhl, pak mu Blázen brko sebral.

„Blázne, ty seš ale opravdu velkéj zmrđ. Ale zapletl ses do něčeho většího, debile.“

„Povíš mi k tomu něco?“

„Nepovím.“

„Tak vidíš. Pongu, nečum a doraž ten zbytek dobytek,“ zakončil krátký rozhovor Blázen a pokračoval v pomalém kouření marihuanové cigarety.

Pong se podíval směrem k mužům a lehce se usmál. Vytáhl ze záhybu svého kabátu dva vrhací nože a hodil je směrem k nejbzdálenějším postavám. Ty se ihned zhroutily na zem a z čela každé hlavy trčel jeden nůž.

„Chlapci, Šéf spěchá, takže si dám férovku jen s váma, ať se příliš nezdržujeme. Stejně vypadáte nejschopnější z těchto kokotů a navíc nemáte střelný zbraně,“ promluvil Pong s čínským ledovým klidem. Zvedl meč, namířil čepel k mužům.

„Tobě uříznu koule, vypíchnu oči a přeříznu stehenní tepny. A z tebe frajere udělám trupíka. Ha ha ha,“ zasmál se Pong smíchem smrti.

Bylo ticho, pouze Blázen šlukoval z jointu a díval se na bitku Pong versus dva zmrđi. Jo a na robota Kokota jsem nezapomněl, stál v rohu za Bláznem a hlídal blízké okolí.

Jeden frajer vytáhl nože, druhý nasadil boxery, což Pong ocenil tím, že odložil meče, protáhl se a předvedl jeden ze svých kung-fu triků. Měl rád poctivou bitku ruce proti nožům. Dlaní naznačil mužům, že mají začít a čekal jejich výpad. Nic se však nestalo a jen na sebe zírali. Chlap s boxery Pongovi naznačil, že začít má on, tak příliš nepřemýšlel a zaútočil. Prosmýkl se mezi postavami jako tančící vítr osedlaný opilým netopýrem a jeho pěsti tvrdě dopadly na určená místa. Muži se zakymáceli, Pong dotančil a otočil se směrem k chlapům, kteří přerývavě dýchali a bylo vidět, že úder na hrudní kost pocítili velmi silně.

Pong vytáhl dva malé nože a čekal. Chlápci si to samozřejmě vzali osobně a nasraně vystartovali. Přesně na to Číňan čekal. Sehnul se a úkrokem oheň chrlícího červeného draka osedlaného opicí podběhl pod rozjetými frajery, roztáhl ruce a nožem v jedné ruce prořízl prvnímu muži stehenní tepnu a druhému zarazil nožík nad kostrč. Zastavil, otočil se a srovnal si oblečení.

Chlápci se na sebe podívali a ten, kterému trčel nůž z kostrče padl k zemi.

„Ty padneš k zemi hned po něm. Trošku jsem lhal, tepna už je proříznutá, teď přijdou na řadu koule a pak oči,“ usmál se Pong. Muž přiložil ruku na vnitřní stranu stehna a podíval se na dlaň pokrytou teplou krví.

„To si děláš prdel, Mongole,“ řekl a padl na kolena.

„Nejsem Mongol, sem Číňan a teď ti uříznu koule. Dívej se,“ řekl Pong stále s úsměvem na líci a vytáhl ze záhybů svého čínského roucha zahnutý kastrovní nůž, který se od pradávna používal ve staré Číně ke kastraci eunuchů na dvoře Zakázaného města a zamával jím před obličejem krvácející oběti. Ta se jen vyděšeně podívala a než stačila cokoli říct, Pong rozřízl kalhoty a provedl kastrovním nožem přesný chirurgický zákrok, na jehož závěru ukázal varlata klečícím obchodním partnerům, Negrovi, znehybněnému muži a nakonec i původnímu vlastníkovu orgánu. Ten vytřeštil oči a v tu chvíli Pong tím samým nožem vydloubl nejdřív jedno oko a pak druhý. Do očních důlků vrazil koule.

„To čumíš, co?“ řekl a chlap se příšerně rozeřval.

„Teď, když už je pozdě, řveš o život,“ suše pověděl Pong, podíval se k Bláznovi a ten kývl.
„Jinak skoro nelžu,“ řekl Pong a prudkým trhnutím rukou zlomil muži vaz.
„Teď ty, trupíku. Neboj se, tímhle nožíkem tě řezat nebudu. Ne, že by to nešlo a nebyla opravdu veliká zábava, ale nemáme čas, takže použiji meč. A nemusíš mlčet, řeči tě ten zásah nezbavil. Jen pohybu,“ zase se usmíval Pong.
„Ty zmrde,“ řekl ležící muž.
„Silná slova si nech na potom. Teď se dáme do práce,“ zvedl se Pong a napřáhl meč k prvnímu úderu. Stačily přesně čtyři a chlap byl bez rukou a nohou.
„Ty zvrhlej hajzle, chcípni v pekle,“ byla poslední slova než upadl do kómatu, protože srdce vypumpovalo veškerých pět litrů krve z těla a mozek přišel o přísun kyslíku. I v případě tohoto nebožáka to nebylo jiné. Uvědomění si posledních okamžiků, pak šok, neschopnost křičet a před očima promítající celý život, než se opona definitivně zatáhla.

„Já jsem Pong,“ řekl Pong a díval se po místnosti. Blázen dokouřil, odhodil vajgl a šel ke klečícím, brzy již bývalým, partnerům.
„On je Pong a dva z vás nyní zemřou,“ krátce se vyjádřil Kapitán.
„Pongu, skonči to.“

Číňan se postavil za klečící trojici a začal říkat nějaké dětské čínské rozpočítávadlo. Přitom ukazoval hrotem meče na jednotlivé hlavy. Když básničku dokončil, zvedl meč nad hlavu a rychlým pohybem dekapitoval jednoho z mužů.
„Pánové, aby to bylo zábavnější, hodíte si mincí. Panna život, orel smrt,“ řekl Pong. Klečící chlápci se podívali sobě do očí a jeden z nich znechuceně odplivl.
„Ty seš hajzl.“
„Já vím, neslyším to dneska poprvý. Fajn, házím za tebe jako za prvního,“ reagoval Pong a hodil minci. Chytil ji, otevřel dlaň a tam byla panna.
„Máš kliku, teď budu házet za tebe,“ řekl Pong druhému a hodil minci do vzduchu. Když otevřel dlaň objevila se opět panna.
„Ty máš taky kliku, tak jedem znova. Máš smůlu chlape, teď to vyjde,“ zasmál se Pong a hodil znova mincí. Chvilí dělal situaci napínavou, kroutil rukou, máchal jí ve vzduchu, ale nakonec ukázal dlaň a v ní byl orel.
„Já to říkal,“ zasmál se Pong a dodělal svoji práci. Hlava se odkutálela doprostřed místnosti, kde zůstala ležet. Dvakrát zamrkala a otevřela ústa, ze kterých žádný zvuk nevyšel. V kanceláři se rozprostřelo ticho, které nakonec přerušil Kapitán Blázen.
„Dám ti ještě jednu šanci. Než si ubalím brko, tak zapřemýšlíš, jestli bys mi přeci jenom nemohl aspoň povědět něco z těch vašich divných příběhů.“

Blázen opět vytáhl svý narkonáciní a začal připravovat směs.
„Můj vůdce,“ promluvil po delší době Kokot, „co s nima budeme dělat? Chápu, že tady něco smrdí, ale budeme muset Martenovi nějak vysvětlit, proč zařvalo tolik lidí.“
Blázen dobalil a zapálil joint.
„Kokote. Martenovi nic vysvětlovat nebudu, stejně si myslím, že to byl von, kdo sem poslal tohodle sebevědomýho frajera a kdo těmhle mentálům řekl, že maj dělat, jako že nevěděj, která bije. Něco na nás ušil a já chci vědět co a proč.“
„Myslím, že se asi nejdřív zeptáme tady kreténa,“ řekl Blázen, potáhl z jointa a vložil do úst černochoových se slovy, „užij si ještě něco.“ Pak se otočil k poslednímu z Martenových hochů.
„Co vám Marten řekl?“
„Nic, Blázne, opravdu nic.“
„Jak nic? Něco vám musel říct, když jste mi zatajili, že znáte Negra.“
„Jen řekl, ať děláme, že Negra neznáme. Víc nic.“
„Kurva, proč takovej debilní plán, vždyť v něm chybí logika,“ zanadával Blázen, sebral černochovi z úst brko a párkrát potáhl.

„Proč kurva takovej blbej plán, to mi nejde do hlavy. Každopádně nic to nemění na věci, že nemám rád lidi, kteří mi lžou do ksichtu. Debata s tímhle debilem nemá smysl. Pongu, doraž ho.“

„Šéfe, milerád.“ odpověděl s lehkým úsměvem zabijáka. Postavil se za stále klečícího Martenova muže, napřáhl meč a rozpůlil chlapovi lebku od temene až ku krku jako vodní meloun. Dvě půlky hlavy spadly na stranu a tradičně obě oči dvakrát zamrkaly, akorát ústa nic nemohla naznačit, protože byla rozpůlená. Pong utřel krev z čepele meče a schoval do pouzdra. Blázen se otočil k Negrovi.

„Chlape, co mi řekneš po tom všem?“

„Blázne, to co bys chtěl slyšet ti stejně říct nemůžu. Ale co ti můžu prozradit je, že ti kteří mě sem poslali, klidně mohli jednat v reakci na Martenovu žádost.“

„A co tihle?“ ukázal Blázen směrem k mrtvolám.

„Ti měli zemřít. Tebe jsem měl zkusit přemluvit ku spolupráci a když bys nepřistoupil... Však už víš. Ale neřeknu ti, kdo mě sem poslal. Ty bys prozradil svý chlebobárce?“

„Negře, to nevím. Záleželo by asi od mučení, který bych podstoupil. Já jsem srab a bojím se. Víš?“ zasmál se Blázen a pokračoval.

„Proto mám tyhle lidi, jako je Pong nebo Kokot, kteří zase umí zařídít, abych se nedostal do situace, v jaký seš třeba teďka ty. Kdybys aspoň věděl vo co jde, nechce se mi totiž věřit, že by se mnou takhle vyjebali jenom kvůli hulení.“

„Kvůli fetu ne. Říkal sem ti, že si součástí něčeho většího,“ odpověděl Negr.

„To sem nepřeslechl, ale samozřejmě nevíš čeho jsem jako součástí?“

„Vopravdu nevím, ale Ti, kteří mě sem poslali, jdou po něčem fakt velkým. Bavili se o nějaký technologii přenosu na opravdu velký vzdálenosti.“

Blázen se podíval po Kokotovi, ten jen pokrčil rameny a nic neříkal.

„Já nevím, co s tebou? Nejradši bych tě zabil a byl by klid, ale něco mi říká, že by někdo měl říci hlavě, která si myslí, že pohybuje figurkami po šachovnici, co se tady stalo. A nevidím tady nikoho jinýho, kdo by předal jasný vzkaz, než tebe.“

Blázen se otočil k Pongovi.

„Mám pro tebe libovej úkol. Vyřízni mu jazyk.“

„Šéfe, ja vás miluju,“ zachechtal se Pong, opět vytáhl svůj kastrovní nožík, obešel mrtvolu a přiblížil se k Negrovi.

„Blázne, ať mě zabije, ať mě radši zabije,“ klidně křičel dreditý černochoch.

„Ne, musíš svým pánům říct, co jsi zde viděl. Navíc seš mi sympatickej a doufám, že jednou v jiným čase, až nám vyprší aktuální dohody, uděláme poctivej byznys.“

„Já bych tě zabil,“ odpověděl Negr.

„Teď ale ne,“ řekl Blázen a naznačil rukou Pongovi, že má splnit rozkazy.

„Šéfe, podržíte mi jeho hlavu?“

„Ne, Pongu, buď to zvládni sám a nebo si řekni Kokotovi. Víš, že na tyhle srandičky nemám žaludek.“

„Kokote, podržíš mi ho?“

„Pongu, milerád se aspoň malým kouskem zasloužím o tento úžasný miniholokaust. Něco takového viděli oči mé dnes poprvé,“ s nadšením v hlase pronesl Kokot a přistoupil k černochovi.

„Kokote, drž mu hlavu, aby sebou příliš neškubal, já provedu zákrok. To je trápení, co frajere?“ řekl stále se usmívající Pong.

Kokot chytil černou hlavu, Pong jednou rukou vytáhl růžový jazyk a kastrovním nožíkem provedl rychlý řez. Hlava zachrčela, vyplivla krev a Kokot sebou škubl. Jeho dlaně se srazilily a všude kolem se rozletěly kousky kostí, dredů a chuchvalce mozku.

„Ty vole,“ udiveně nadhodil Pong.

„Kokote, cos to doprdele...?“ vyjel Blázen a rukou sundával z oblečení kousky kostí a mozku.

„Můj vůdce, já jsem si na něco vzpomněl.“

„Na co sis ty vole vzpomněl?“

„V počítači jsou šifrovaný databáze a soubory.“

„Jaký šifrovaný co?“

„Data. Nevím jaká, ale nikdy jsem jim nepřikládal velký význam. Až teď jsem si uvědomil, že by mohly být hledanou souvislostí. Navíc, za humny našeho pozemku, jsme už jednu mrtvolu našli.“

„Tos ho, ale nemusel zabít.“

„Můj vůdce, omlouvám se, stalo se. Já úplně zapomněl, že mám ve svých rukou hlavu a jak jsem si vzpomněl...“ kál se Kokot.

„Nedá se nic dělat, ale myslím, že musíme zpátky do stanice. Něco smrdí ve vzduchu.“

Blázen se naposledy rozhlédl po masakru, zakroutil hlavou a otočil se ku svým druhům.

„Sundejte ze sebe ten bordel a jedeme do hajzlu,“ řekl a počkal než partáci trošku očistí oblečení. Pak vyšli ven a všimli si několika zaparkovaných aut.

„Už je potřeba nebudou,“ zasmál se Pong.

„To ne, ale nám se bude jedno hodit. Vypadá to, že náš řidič nepočkal,“ řekl Blázen a obrátil se k Kokotovi.

„Zkus nějaký nastartovat, to bys mohl zvládnout, ne?“

„Určitě,“ odpověděl Kokot a vydal se k jednomu z aut. Chvilí se hrabal v zámku, načež se otevřely dveře.

„Můj vůdce, račte nastoupit. Taxi právě dorazilo.“

Trojice nastoupila, Kokot se ujal řízení, nastartoval a vyrazili zpět k Rozverným tanečnicím pro zbytek posádky.

„Můj vůdce, co povíte Martenovi?“

„Pravdu Kokote, pravdu. Ale jestli v tom měl pracky, dokázat zatím nemůžu.“

„Šéfe, zabijeme ho?“

„Pongu, ne dřív, než najdeme nějaký důkazy, že v tom jede,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, stejně to byla paráda. Zabíjel bych každé den,“ spokojeně mružel Pong.

„Já ne, Pongu.“

Dojeli k podniku, zaparkovali na místě pro invalidy a vešli dovnitř. Prošli okolo skleněného válce, ve kterém zrovna srala děvka a zamířili rovnou do privátních komnat.

Když vešli do místnosti s výhledem na parket, viděli z místa na místo přešlapujícího Martena a zbytek posádky sedící v pohovce. Blázen mávnutím pozdravil Urghu a zamířil přímo k majiteli podniku.

Marten se otočil a obličejem mu prolétlo krátké překvapení.

„Nečekal si nás nebo co, Martene? Vypadáš překvapeně,“ zeptal se Blázen.

„Ne, to ne. Ale nečekal jsem vás tak brzo. Byznys už proběhl?“ řekl Marten.

„Proběhl. Všichni jsou mrtví, Martene.“

„Mrtví?“ podivil se Marten.

„Ano mrtví, proč tak debilní plán? Proč mi měli ti tví pažouti zatajit, že přijde bláznivej černocho?“

„Blázne, to je jednoduchý. Chtěl jsem se jich zbavit. Okrádali mě a nechtěl jsem, aby něco tušili. Jenže mělo se to stát, až po skončení obchodu, kdy už u toho nebudete.“

„Aha, to by dávalo možná smysl. A u koho si najal toho chlapa?“

„U jedné organizace, která poskytuje služby tohoto vražedného typu.“

„Aha, to by taky dávalo smysl. Moje role celém příběhu je jaká?“

„Tvoje role? Žádná, měl si dostat svoji odměnu a svět by se točil dál.“

„No, já jen, že Negr povídal cosi o tom, že mě měl nabídnout spolupráci a kdybych ji nepřijal, že mě taky měl zabít.“

„Tak o tom nic nevím, Blázne.“

„Však taky o tobě nic Negr neříkal, pouze jen to, že sis mohl celou akci objednat.“

„Objednal, ale ne tvoji vraždu. Proč bych tě nechával zabít?“

„To já nevím, ale nabídku sem nepřijal, tak zemřel taky,“ vědomě lhal Blázen, protože Negr mluvil o nějakých technologiích.

„Co dál, Blázne?“

„Dál nic, akorát si na tebe od dnešního dne dávám kurevského bacha, využil si mě. Teď se sebereme se a jdeme domů,“ odpověděl Blázen a vydal se směrem k posádce.

„Šéfe, bude zabíjení?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Pongu, nikoho už dneska zabíjet nebudeš.“

„Šéfe okej a řek vám, co měl ten černocho znamenat?“

„Prej měl vyřídit ty tři zmrdy, se kterejma spolupracoval, protože ho prej okrádali.“

„A co my? Jakou roli sme měli zahrát?“

„Nevím, rozhodně mi neřekl celou pravdu. Něco tají a musím zjistit co. Navíc, nemůžeme ho jen tak pro nic zabít, protože bysme proti sobě poštváli hodně místních existencí,“ odpověděl Blázen.

„Urgho, kde je Frank a Doktor?“

„Doktor si zaplatil nějakou mimozemskou kurvu, která vypadala jako ještěrka a navíc měnila barvy. No a Frank... Kapitáne, já nevím jak to říct...“

„Co se stalo Urgho?“

„Víte jak je u vchodu ten skleněnej válec s otvorem pro hlavu?“ lezlo z Urghy jak z chlupatý deky. Jak Blázen slyšel o skleněném válci u vchodu, bylo mu hnedle všechno jasný.

„Von si nechal nasrat na hlavu?“

„Kapitáno, ano.“

„Že je úchyl, to sem věděl, ale že je až takhle velkej úchyl, sem fakt netušil,“ zasmál se Blázen.

„Fajn Urgho, běž pro Doktora, sejdem se venku u východu. Pongu, Karlosi, Jacku, Kokote, vy běžte rovnou ven. Já se půjdu rozloučit s Martenem,“ řekl Blázen a zamířil ke skupince, které Marten cosi vykládal.

„Odcházíme živí a doufám, že je ti to líto, Martene,“ zasmál se Kapitán.

„Příšerně líto, Blázne. Ještě se uvidíme a zahulíme,“ odpověděl Marten a podal Bláznovi joint, kterého ve skupince zrovna hulili.

Blázen jej vzal, párkrát si potáhl, rozhlédl po kuřácích a vrátil joint Martenovi.

„Bude potřeba ve skladišti uklidit, tak tam Martene pošli někoho s foťákem, ať udělá pár fotek do albíčka. Snad oceniš Pongovu práci,“ řekl Blázen na závěr, otočil se a šel za svojí posádkou.

Stáli ve vstupní hale a dívali se na skleněný válec, u jehož dna byla Frankova hlava, na kterou zrovna srála humanoidní mimozemšťanka se dvěma análními otvory a vagínami.

„To je neuvěřitelný,“ vzdychal Pong a bůhví, jaká myšlenka létala jeho zvrhlou hlavou.

„Franku, Franku, vyser se na to, mizíme,“ zaklepal na sklo Blázen.

Hlava v tubě otevřela oči a podívala se odkud přišel hlas.

„Kakapitáne, jeještě chchvíli, už bubude,“ zakoktal Frank.

„Franku, vylez ven, budeš smrdět ještě víc než normálně. A nesor mě,“ přikázal Blázen.

„Kakapitáne, miminutku,“ odpověděl Frank.

„Děděvko, dědělej,“ zabouchal do dna rukou. Mimozemská prostitutka se hluboce nadechla, zadržela dech a mocně zatlačila, až ji oči lezly z důlků. Z análních otvorů vyklouzla na Frankovu hlavu dvě hnědá lejna, tuhá tak akorát, aby se vytvořila hnědou čepičku s bambulkou. Vydechla a vše zakápla několika kapkami poševních sekretů.

„To je nechutný, počkám venku,“ řekl Karlos, otočil se a šel ven. Jack příliš neváhal a šel za ním taky.

„Kakapitáne, sesem hohotovej,“ vykotal Frank a byl šťastný jak písečná blecha, která se právě zavrtala pod kůži.

„Tak vylez, jedem domů,“ řekl Blázen.

Skleněný válec se nadzvedl, mimozemšťanka slezla dolů, zmáčkla tlačítko ovládacího panelu a dno, tvořící límec kolem krku klienta, se rozevřelo a propustilo ze zajetí slasti ukojeného Franka.

„Kakapitáne, toto jeje neneskutečný,“ koktal Frank.

„Franku, sundej si to hovno a běž strčit hlavu pod vodu, ať nezasmradíš loď,“ rozkázal Blázen.

„Kakapitáne, toto hohovno nenesrmdí.“

„Každý hovno smrdí.“

„Tatak sisi čičichněte.“

„Nebudu si čichat k žádnému hovnu, běž tu sračku sundat,“ důrazně řekl Blázen.

„Pane, skutečně můj produkt lásky nesrmdí. Jíme speciální stravu, která po průchodu trávicím traktem a přeměně v hovínko, nevytváří smrduté plyny. Naše hovínka jsou léčivá, obsahují spoustu užitečných látek a je prokázáno, že když se mažete aspoň dvakrát týdně, omládne vám pokožka. Je to stejné jako s močí, funguje jak zevně tak vnitřně. Nechcete pochcat? Taky tuto službu nabízíme.“

„Ne, ženská, skutečně ne,“ odpověděl znechuceně Blázen.

„Já bych se nechal pochcat,“ zahlásil Pong.

„Příště Pongu, jděte všichni ven,“ rozkázal Blázen a ještě jednou Frankovi řekl, ať se jde kurva umejt, protože takhle do lodi nepůjde. Frank neodmlouval a odešel s prostitutkou do umývárny.

Blázen si oddechl a zapálil zbytek jointa, kterého měl v kapse. Frank nezdržoval, za deset minut byl zpět.

„Můj vůdce, já jsem tak rád, že už jsme na palubě,“ řekl Kokot.

„To já taky, plecháči. Myslím, že jsme šlápli fakt do pěkně řídkýho lejna. Vůbec netuším, o co mělo jít, ale vsadil bych se, že se jedná vo něco, co máme. Myslíš, že můžou vědět kudy sem přicházíme?“ zeptal se Blázen Kokota.

„Je pravděpodobné, že tuší jaký je smysl zařízení ve stanici,“ odpověděl robot.

„Jo, ale slyšel si o čem mluvil mrtvej dredatej a sám sis vzpomněl, že v počítači jsou nějaký šifrovaný data,“ nahlas uvažoval Blázen.

„Vím, musíme co nejrychleji zpět,“ řekl Kokot, přidal plyn a povrch pod nimi se rychlostí rozostřil.

V čase před těmito událostmi v jedné tmavé místnosti, kdesi mimo Sluneční soustavu, hovořilo ve stínu sochy nechutně tlusté osobnosti připomínající vajíčko několik postav v kápích, kterým nebylo vidět do ksichtu.

„Martene, seš si jistej, že přišli z druhý strany?“

„Neříkej mi Martene, mezi námi jenom 'Velký démone', pořád zapomínáš.“

„Dobře, Velký démone, seš si jistej, že přišli z druhý strany?“

„Jsem. Naše radary nikdy nezaznamenaly přilet jejich kosmickýho vraku. Jediný logický vysvětlení je, že parta těhlech sfetovanejch negramotů našla základnu na Zemi. Navíc moji specialisté objevili v logách retranslačního satelitu několik příkazů, kterými testovali dostupnost stanice na Titanu. Pár sekvencí, žádný informace o souřadnicích zdroje.“

„To je pěkný, ale podporujeme tvé pátrání už velmi dlouho a pořád nevidíme výsledky. Hodláš nám vůbec někdy ukázat svý zdroje, které tak často rád připomínáš?“ optala se jedna z postav.

„Ukázal jsem vám vše, co bylo potřeba ukázat. Zbytek je má pojistka a hlavně know-how. K čemu bych vám byl, kdybych se rozdělil o všechny informace? Já mám informace, vy peníze a moc. Čeho se bojíte?“

„Bojíme se, že naše investice byla zbytečná. Mezihvězdný dálkový transportér, vždyť je to blbost. Za tisíce let znalosti transportního systému se nikomu nepodařilo provést přenos mimo sluneční soustavu. Veškeré pokusy skončily těžkým poškozením přenášeného objektu. Stačí silnější hvězdná erupce v trase přenosu a dojde k nezvratným škodám. Ty vole, mám věřit, že tento problém se podařilo vyřešit už před nějakějma třema tisícema let?“

Marten se nadechl a pokračoval.

„Ano. Vždyť historii už znáte. V období restrukturalizací univerzitního systému došlo ke značným škrtům a odpisům majetků. Tehdejší hospodářsko-ekonomické oddělení udělalo chybu, celý projekt ukončilo, protože ze systému vypadla poznámka, že se jedná o vojenský projekt zadaný tehdejším generálním štábem Velký rady. Tím pádem byla zakonzervována základna na Zemi a stanice na Titanu uzavřena. Kolikrát jsem vám to už vyprávěl.“

„Vyprávěl jsi nám tuhle historku tolikrát, kolikrát bylo potřeba, ale klidně ji znovu dopověz. Třeba tě konečně nachytáme při lži,“ temným smíchem se zasmála jedna z postav.

„Ale, no ták. Chlapi. Data přeci šla do archivu, ten se v průběhu let přesouval, mazal, optimalizoval a revidoval, až se na něj zapomnělo a zůstal v těch místech datového úložiště, kam už se nikdo nevrací.“

„A po těch letech si jednoho dne nakráčel Velký démon osobně a data stáhl, protože věděl, co hledá,“ ozval se zase temný smích.

„Ne úplně, já kdysi koupil, upozorňuju legálně, několik kontejnerů vyřazeného hardware, kterej sem chtěl původně recyklovat. Jenže jeden z mých zaměstnanců, absolvent univerzity, poznal univerzitní logo na paměťovejch boxech, který jely po lince, tak je poctivě vytrídil a řádně ohlásil svému nadřízenému, tedy mě. Ha ha ha,“ pokusil se o démonický smích Velký démon.

„Moc se nesměj a pokračuj,“ reagoval temný hlas.

„Jasně, mocné Temné kolegium. Jelikož každému musí bejt jasný, že univerzitní disky můžou skrývat leccjaká tajemství, stáhli jsme data ze všech boxů a podrobili je hloubkový analýze. Stoprocentní zbytečnosti, tabulky a ekonomický data, až na jeden skrytý adresář, zapadlý hluboko ve struktuře filesystému. K našemu překvapení se jednalo o tajný válečný výzkum generálního štábu Velký rady v oblasti transportů na mezihvězdný vzdálenosti. Experimenty s červími dírami. Velká věc. Jenže jsme velmi rychle zjistili, že chybí technická dokumentace, která by se měla nacházet v počítači základny. Taky chyběly informace o tom, kde přesně se základna na Zemi nachází, což je zasraně velkej problém. Jediné, co se nám podařilo získat, byly šifrovací privátní klíče k databázím v počítači základny a souřadnice místa, kde je kontrolní stanice. Což byl nakonec důvod, proč jsem zakotvil na Titanu a strávil několik let výzkumem stanice a snahami zjistit souřadnice na Zemi. Bohužel, odkódovat zabezpečovačku, abych mohl spustit transportní zařízení, šlo jen ze Země.“

„Pořád ta samá historie,“ řekla jedna z postav. „Opět si mluvil stejně. Jestli lžeš, seš dobej. A ten Kapitán Blázen je kdo?“

„Ti se jednoho dne z ničeho nic objevili. Podařilo se jim zapnout počítače, takže náš katastrální úřad zareagoval a okamžitě vyslal svý zaměstnance, zapsat po dlouhý době nový kolonisty. Jednoduchý jak facka, navíc sme malá kolonie a všechno se rychle rozkřikne. Celkem rychle mi došlo, že jedinej způsob jak se dostali na Titan byl transportem ze Země. Náhoda mi přihrála partu sfetovanců, kteří se bůhvíjak dostali ke klíči k bohatství,“ skončil vyprávění Marten.

„Logicky vystavěná konstrukce. Co bys chtěl po nás?“ zeptala se jedna z postav.

„Spřátelím se s nimi, vylákám ze základny a vyšlu průzkumnou jednotku. Nechci domácí.“

„To je všechno?“

„Ještě jednu drobnost bych potřeboval. Zabít pár svých partnerů. Zmrdi mě okrádají.“

Ozvalo se ševelení temných hlasů a pak se z pod jedné kápě ozval hlas.

„Dostaneš co potřebuješ. Až přijde čas tvých plánů, pošli zprávu. Nyní jdi Velký démone, čeká nás další jednání.“

Ze stínu se vynořila černá postava s dlouhými dredy. Velký démon alias Marten se uklonil a zmizel ve tmě druhých dveří.

„Negře, jsme rádi, žeš přijel. Máme pro tebe práci. Ubožáky z Titanu znáš?“ ozval se zase temný hlas.

„Znám, občas spolu obchodujeme,“ odpověděl dredatej.

„Dobře, bude na čase obchody ukončit. Máme pro tebe práci. Když ji odvedeš dobře, bohatá odměna tě nemine a přijde další práce za ještě větší odměnu.“

„Lákavá nabídka. O co se jedná?“

„Až přijde čas, odjedeš na Titan, zabiješ pár šmejdů a dohlídneš všechno proběhlo podle plánu. Jo, a bude tam jistý člověk jménem Kapitán Blázen. Chceme, abys mu nabídl spolupráci a když odmítne, zabiješ ho. Prostě, slyšel si toho debila, kterej právě odešel. Nějaký otázky?“

„Ne, akorát proč toho Blázna nemám zabít rovnou?“ zeptal se Negr.

„Protože idiot Marten netuší, kdo je Blázen a jeho posádka. Hlavně s nim nehul trávu.“

„Já nehulím,“ oponoval černocho.

„Hulíš, víme to. A teď zmiz,“ odpověděly společným temným hlasem postavy a otočily se k návštěvníkovi zády.

„Přistáváme,“ řekl Kokot a citlivě usadil Kapku v hangáru. Osazenstvo zatleskalo a vstalo z křesel.

„Otevřu vám nákladní prostor, ať nemusíme pořád lézt po žebříku,“ pokračoval Kokot.

„To si děláš legraci. Ty jsi nás schválně nechal drápat se sem a tam po žebříku, když můžeme pohodlně nastoupit nákladním vstupem?“ zamračila se Urgha a Karlos přítakal.

„Já a legraci? Nikdy!“ naznačil úsměv Kokot.

„Jasně, robote,“ rýpl si Jack.

„Kapitáne, hlásím narušení perimetru,“ vracel se od dveří do stanice Karlos.

„Jak narušení perimetru?“ zeptal se Blázen.

„Někdo se sem vloupal. Ochranný silový pole bylo narušeno, zbraně jsou deaktivovány a někdo použil teleport.“

„To si děláš prdel,“ nasraně řekl Blázen, „musíme rychle na Zem.“

Stáli u transportéru a řešili rychlý plán. Slova se ujal Pong a navrhl jednu ze svých čínských kungfu strategií.

„Šéfe, půjdu první a vyčistím transportní místnost. Pak pošlu zprávu a půjde za mnou Urgha, pak Kokot, nasledovat ho budete vy a nakonec zbytek. Nějaký otázky?“

„Pongu, to je geniální plán,“ zasmál se Jack a mocně upil z placatky.

„Že jo. Plecháči, zapni transport, šou začíná,“ pronesl Pong, vlezl do transportéru a připravil meče. Dveře se zavřely, zablesklo se a Číňan byl pryč.

Na druhé straně transportního signálu se otevřela kapsle, vyvalil dým a vyskočil Pong s meči. Nikdo jeho výpad neopětoval, tak zkontroloval místnost a poslal zprávu, že je čisto.

Když dorazil Blázen a ostatní, Pong řekl, že jdou zkontrolovat základnu.

„Šéfe, já půjdu první a vy ostatní za mnou. Urgha nás bude krýt zezadu.“

„Pongu, myslíš, že je to dobrý nápad, aby nám Urgha kryla záda? Ještě jsme ji neviděli v boji.“

„Je to dobrý nápad. Každý Hung je bojovník, ona taky a nějak s námi musí začít. Cejtím, že bude dobrá,“ mrknul na Urghu Pong.

„Teď jdeme vyčistit prostor. Snad neublížili Mozečkovi.“

„Najednou máš obavy?“ opáčil Kokot.

„To víš, jednou je členem naší bandy desperátů. Navíc se obávám jeho chatrný konstituce, aby se někde nerozpad.“

„Já bych se ničeho nebál, Pongu,“ pousmál se Kokot a ulízl přehazovačku na hlavě.

Pong otevřel dveře a vešel do haly. Zkontroloval ji, řekl ostatním, ať jdou za ním a přivolal výtah. Chvilíček čekali než přijel, ozvalo se cinknutí a výtahové dveře se otevřely.

„Ty vole, krve jak z vola,“ řekl velmi udivený Karlos.

„Šéfe, něco se tady stalo a naše krev to není.“

„To není, ale čím je?“ zamyslel se Blázen.

„Můj vůdce, Mozečkova práce,“ odpověděl Kokot.

„Mozečkova?“

„Ano, Mozečkova. Koho jiného?“ opět se usmál Kokot.

„Jdeme ho najít.“

Nastoupili do zakrváceného výtahu a nechali se vyvést o patro výš, kde vstoupili do haly k velínu a skladišti. První spatřili bezhlavé černé tělo ležící v tratolišti krve.

„Kurva, co se to tady dělo?“ divil se Pong.

„Mozeček poprvé ve svém mrtvé životě ochutnal pravý lidský mozek. Jeho touha po mozcích je neukojitelná,“ zasnul se Kokot.

„Kokote a není to nakažlivý, když tě pokouše zombie?“ zeptal se Jack.

„Není, áňžto Mozeček nebyl nakažen žádným zombie virem, ale nýbrž poctivě stvořen dle vědecky ověřitelných postupů.“

„To si mě teda uklidnil,“ odpověděl Jack.

„Jdeme na průzkum. Zkuste ten bordel příliš neroznosit po chodbách. Karlosi, vem Jacka a Franka a běžte do velínu zkontrolovat počítač a kamerovej systém. Jo a vezte si i Doktora, vypadá to, že je zase v nějakým hodně vzdáleným vesmíru. Zbytek jdeme hledat Mozečka,“ rozhodl Blázen a vydal se k ubikacím a skladišti.

Všude byla spousta krve a narazili i na několik lidských hlav.

„Můj vůdce, myslím, že bude u sebe v pokoji. Vždycky, když něco provede, jde se schovat pod postel.“

„Tak se nezdržujme,“ řekl Blázen a skupina se vydala k ubikacím. Nahlédli do kuchyně, jídelny, záchod a ani koupelnu nevynechali, včetně letmých pohledů do ubikací. Zastavili až u Mozečkova pokoje. Kokot šel první a něco mumlal. Pokoj byl na první pohled prázdný, ale věděl, kam má jít. Zvedl postel a pod ní ležel schoulený Mozeček.

„Pojď sem, ty můj miláčku. Neboj, už je všechno v pořádku,“ přibližoval se pomalu k zombie Kokot. Mozeček se na něj díval a kdyby byl živý, dalo by se říci, že jeho obličejem prolétl i náznak strachu.

„Neboj se, už ti nikdo neublíží, pojď ke mně, ty můj studený věrný příteli.“

Zombie se pomalu postavila a rozhlížela se po ostatních. Krví nasáklé hadry působily poněkud děsivým dojmem. Opatrně natáhl ruce a zašišlal.

„Možky, možky.“

„Já vím, hodně mozků. Zlí mozci, už ti neublíží. Pojď na moji hrud,“ rozevřel ruce Kokot a Mozeček ho objal.

„Můj vůdce, už je v pořádku. Nyní ho musím očistit a pak se vrhnu do uklízení základny. Bude tady asi víc těl bez hlavy,“ řekl Kokot a tiskl svoji milovanou zombie k hrudi.

„Máme štěstí, že nezasvinil jídelnu a můžeme si sednout,“ oddechl si Jack a nalil panáka.

„To máme, kolik se nakonec našlo mrtvol?“ zeptal se Karlos.

„Šest kusů, mrtváč byl naprosto nemilosrdnej a nedostali vůbec šanci. Skoro bych řek, že si to pěkně užil,“ řekl Pong.

„Asi ho nakonec budu mít fakt rád, těmahle jatkama mě hodně překvapil. A Plecháči, to brčko na mozek byl tvůj nápad?“

„Ne a netuším, kde ho vzal,“ odpověděl Kokot.

„Tak to asi bude chytřejší než vypadá,“ zasmála se Urga.

„Jo, náš novej hlídací pes, kterej neštěká a nekouše,“ přidal se Karlos s chytrou myšlenkou.

„Stejně je neuvěřitelný, jak si je vychutnal. Neměli šanci. Mimo chodem Šéfe, všimnul ste si, že byli stejně oblečení jako ti šašci, který sem zabil nedávno?“

„Pongu, máš dobrej postřeh, ale ráčil sem si všimnout. Prohledal si těla?“ řekl Blázen.

„Jo, prohledal. Bez identifikátorů, žádný doklady, žádný psí známky. Veškerý zbraně bez čísel, odhaduju čínská výroba,“ odpověděl šéfovi Pong.

„Hm, nic překvapivýho. Kokote, podařilo se ti zjistit, proč sem přišli a co chtěli?“ pokračoval Kapitán.

„Můj vůdce, Mozeček dva dostal ve skladišti u nějakých beden se součástkami a ve velíně zůstal připojený počítač.“

„Co to je za součástky, Kokote?“ zeptal se Blázen.

„Řekl bych další transportér, původně jsem myslel, že jsou to náhradní díly do našeho, ale jak jsem si nyní obsah beden prohlédl pořádně, řekl bych, že tu máme kompletní sestavu.“

„Hm, to už je lepší. Řekl bych, že skoro překvapivé. Co ten počítač?“

„Jsou v něm data, řekl bych, že velmi zajímavá data. Podařilo se jim dešifrovat část databáze.“

„Jak podařilo?“ zeptal se Karlos.

„Jednoduše, měli sebou privátní certifikáty k databázím.“

„Kde je vzali?“ pokračoval Karlos.

„Jak to mám vědět? Prostě s nimi přišli. Chvíli nám zabere probrat se těmi petabajty dat a rozklíčovat jejich smysl.“

„Fajn Kokote, pusť se do práce a vem si k ruce Karlose,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, rozkaz. Jen bych se chtěl ještě zeptat na takovou věc...“ soukal ze sebe Kokot.

„No co ještě chceš?“

„... no jestli bych mohl mrtvolu rozporcovat na náhradní díly pro Mozečka. Ona ta mrtvola z Titanu byla dlouho v mrazu a nedá se moc dobře použít. Rozpadá se. Tihle pánové byli ještě před pár hodinami zcela čerství, tak můžu jejich končetiny a kosti zpracovat vyzkoušeným osvědčeným postupem.“

„Kokote, ty si navymejšlíš. Co s tebou, ale prosím tě, udělej to v laboratoři. Nechci to vidět,“ odpověděl Blázen a nemohl pustit z hlavy masakr, který způsobil Mozeček.

„Ty Kokote, co kdybysme příště dali Mozečkovi kovový zuby? Třeba by tolik nenadělal.“

„Můj vůdce, nějaké vyrobím. Je to vše?“

„Jo, je,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne. Můžu ještě jednu otázku?“ vstoupil do rozhovoru Karlos.

„Co máš zase ty?“

„Zabezpečení, Kapitáne. Dostali se přes zabezpečovačku a zbraňový systém na Titanu a bez problému se přenesli sem. Navrhnul bych do transportního systému přidat ověřovací logiku. Nějaký druhý faktor, otisk dlaně, číselný kód, ideálně genetický otisk.“

„To zní logicky, Karlosi. Zamyslete se nad tím, až budete luštit tajemství databází. Prozatím bych požádal vypnout transportér, než otázku zabezpečení vyřešíte. Pár dní zůstaneme doma, chci si odpočinout a promyslet další postup.“

Blázen ubalil brko a zapálil.

„Proč sem si kurva nezapálil už před chvílí?“ prolétlo mu hlavou a uvědomil si, že potřebuje odpočinek. Hodně odpočinku, jelikož posledních pár hodin bylo skutečně krvavých.

Přibližně v tu samou dobu, opět kdesi v místnosti mimo Sluneční soustavu, stála v tlustém stínu sochy skupina postav v černých kápích a hovořila temnými hlasy.

„Trošku se nám to podělalo, pánové.“

„Jo, zajebalo se to pořádně. Otázka je, jak to odjebat co nejlíp a nenapáchat další škody v našich plánech.“

„Myslím, že jsme Kapitána Blázna lehce podcenili.“

„Kdo mohl čekat, že ten jeho Číňan je magor, kterej se rodí jednou za tisíc let.“

„Navíc vůbec nevíme co se stalo s druhým týmem, který měl prozkoumat základnu.“

„To je další problém. Snad je nechtyli živý a nebudou mučit, určitě by promluvili.“

„Co budeme s Bláznem dělat?“

„Teď nic, zůstaneme ve stínu. Budou podezřívát Martena.“

„Logické. Avšak předpokládejme, že Kapitán získal přístupové klíče k databázím, pak je jasné, že dříve nebo později přijdou na pravý účel transportéru.“

„Co pak?“

„Pak nepotřebujeme Martena. Stejně je směšnej s tím svým Velkým démonem.“

„Máš pravdu, pořád nechápu, proč mu musíme říkat ‚Velký demone‘. My máme obyčejný jména, on má obyčejný jméno. Jako by Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč byla nějaká zvláštní jména. Například Kokot je tak častý jméno, že každěj třetí android se tak jmenuje. A sere to někoho? Nikoho, jenom Marten musí mít něco extra.“

„Jojo, Temný Matkopíchači,“ ozvalo se souhlasné temné mručení.

„Největší prdel ale je, že tenhle lidskej svrab si klade podmínky. Smrdutá rasa s trapnou dobou vývoje. Jsou rádi, že se vyškrábali ze svý planety a budou klást podmínky nám? Kurva, co si myslej, že sme? Nějaká parta skautíků? My sme kurva 'Temný kolegium'“.

„Jojo, Matkopíchači,“ znovu sešlost postav v kápích temně zahučela na znamení souhlasu.

„Matkopíchači, co uděláme s Bláznem, když Dém... , pardon Marten, selže?“

„Jak jsme ráčili zjistit, Blázen a jeho posádka není zase taková parta sfetovanejch idiotů, jak se nám snažil namluvit Marten, protože ten jeho Čňan, to je panečku zvrhlej bastard, jakej se rodí fakt jednou za tisíc let. Musíme dát dohromady kurva tým. Jo a projel sem naši databázi vyrobených androidů. Kokot je šmejď, kterej je nacpanej univerzitníma informacema a nebude se bát je proti nám použít.“

„Kdo myslíš, že by měl velet našemu týmu řešitelů problémů?“ zeptal se temný chraplavý hlas.

„Přemýšlím nad tím od tý doby, kdy jsme zjistili, že Negr selhal. Fajn, změřili sme síly, ale příště musí stát hermafroditní bohyně války a smrti na naší straně.“

„A kdo by to měl být?“ ozvala se temná zvědavá otázka.

Chvíli nebylo slyšet vůbec nic, protože nastalo temný ticho. Poté se temným hlasem opět ozval ten, jenž byl nazýván Matkopíchačem.

„Existuje jen jedno stvoření, které může vyřešit náš kurva problém. Ač nerad, budeme ho muset povolat.“

Temné ševelení proběhlo skupinkou v kápích.

„Snad nemyslíš onoho, kterého jsme poslali za hranice známého vesmíru, aby pokračoval ve průzkumu nových a neznámých oblastí s povolením zabíjet?“

„Ano a řekl bych, že kolonizátor je velmi úspěšný. Uvědomte si, kolik nových území našim jménem přičlenil k říši. Zisky nám vzrostly stonásobně za těch pár let.“

„Jenže je neřízená střela,“ temně podotkla jedna z postav.

„Má trošku nekompromisní metody, pravda, ale účinný,“ odpověděl Matkopíchač.

„Odpálil hvězdu a vymazal celou sluneční soustavu z mapy vesmíru. I s miliardama obyvatel.“

„Omluvil se, že to trošku přehnal. Proto jsme se dohodli, že na nějakej čas zmizí v hraniční zóně.“

„Však taky nezbyl nikdo, kdo by si oficiálně stěžoval. Ten magor si to spočítal velmi dobře,“ kdosi temně pravil.

„Vážení, já bych se v hovnech už nehrabal, všichni víme, že Velká rada nebyla zrovna nadšená, ale za padesát let už nebude nikdo vědět, že nějaká hvězda s osídlenou soustavou existovala. Za dobu existence našeho druhu jsme viděli zanikat tisíce civilizací z mnohem banálnějších důvodů, než je exploze hvězdy.“

„Jasný, ale přeci jen...“ temně ještě kdosi zkusil cosi namítnout.

„Nic takovýho, velký problémy vyžadují tvrdý řešení. Souhlasíte, abych ho povolal zpět?“

Chvíli zase bylo slyšet temné ticho přerušované občasným temným zamručením, jak postavy v kápích přemýšlely a vyměňovaly své temné myšlenky.

„Stejně ses nás zeptal jen ze slušnosti, vid' Matkopíchači?“ zeptala se opatrně temně jedna z postav.

„V podstatě jo, chcete zvednout ještě ruce pro znamení souhlasu?“

„Je nutný tento temný obřad?“ zeptala se temně další z postav.

„Jen v případě, že na něm budete trvat,“ odpověděl Matkopíchač.

„Co myslíte?“ daly hlavy v kápích dohromady temné postavy.

Zase nastalo temné ticho přerušované temnými mručením, než se otočila jedna kápě.

„Chceme obřad souhlasu.“

„Budiž. Postavme se do kružnice a přidáte se až začnu,“ řekl Matkopíchač a čekal, než udělají kružnici.

Začal pomalu a potichu mručet a klepat rukama. Pomalu zvyšoval hlasitost svého temného mručení a postupně se k němu začal přidávat zbytek kolegia. Klepající rukama a temně mručící se začala

skupinka postav pohybovat po kružnici konstantní rychlostí. Matkopíchač přidával sílu v hlasu a pomalu začal zvedat ruce.

Tímto způsobem udělali mnoho koleček, až bylo mručení nesnesitelně hlasité a všichni třepali rukama nad hlavami. Extáze dostoupila vrcholu. Matkopíchač zmlkl a dal ruce podél těla. Čekal až skončí ostatní.

„Já tyhle rituály miluju, vždycky mě nabijou pozitivní silou,“ řekla jedna z postav.

„Ale je lepší k nim otevřít láhev, vysypat drogy z dýleráků a objednat děvky,“ odpověděl Matkopíchač, malou chvíli mlčel a pokračoval.

„Všichni jste souhlasili. Povoláme Ničitele světů,“ velmi, ale velmi temně se Matkopíchač rozesmál a smál se dlouho. Postupně se k němu přidávali ostatní až se nakonec odněkud objevila láhev a začal kolovat joint.